

Szabolcsot egy levél várta Tindariból. Nem bontotta fel, hanem sietve átöltözött, és lesietett az étterembe. Lent fájdalmasan eszmélt arra, hogy külön kell ülnie, nem beszélhet Ingével a fogások közötti lomha szünetekben. A lunch így a régi, ráérős unalomban műlött, nyújtózkodott. A bikanyakú dél-amerikai azonban már nem tördelte össze a fogpiszkálókat, és Duhaut úr sem tartott előadást a szikán szobrázsatról. Hogy megváltozott minden! Szinte idegennek tűnik a Pensione Rosa, ahol már minden otthonosan mosolygott három nappal ezelőtt.

A lunch után Inge sietve szobájába ment, és Szabolcs nagyon egyedül érezte magát. Kiballagott a teraszra, és bukt a földön, a nádfotelbe. Lassan, bizsergő ujjakkal nyúlt be a zsebébe a levél után.

Sietve és kurtán írok most este, lefekvés előtt az ágy széléről, és csupán azt akartam mondani, hogy a te jó kis gyerekek mindig rágad, és nagyon fájna szegénykénék, ha te azt hinnéd róla, hogy ő haszontalan, ledér teremtés. Ő komolyan gondol rágad, és fogyatékos számtani tudományával már azt is kiszámította, hogy minden százalékban kell aludni, hogy eljöjjön a szeptember, és eljöjjön az ó drága, nagyon szeretett barátja Marlotte-ba, az eziüst vizek, az aranyvörös nyárfák közé. De a százhúsz éjjel és a százhúsz nappal nagyon lassan fog elmúlni. Ezért türelmetlen vagyok, meg sokszor el is csürgedek, mikor a lassan fogyó napok végtelen füzérjére tekintek. Jó kislányod nagyon szeret, és nagyon szomorú.

Jó éjszakát! Álmodjál rólam ma éjjel.

Lucie

Kétszer olvasta el a levelet, utána visszasüllyesztette a zsebébe. Sóhajtott, és még lustábban kinyújtózkodott. Valami fanyar fáradtság rágta a lelkét, bizonytalan és alaktalan indulatok és érzések gomolyogtak bensejében, mint burjánzó füstfelhők, melyek elfojtják a lángot, és kitölthetik a tért. Lehunyta szemeit, és várt. Várta, hogy kitisztsüljön ez a fanyar, bizonytalan gomolygás. Hátha vágyak lángjai csapnak fel és gyújtanak fényt, vagy talán szétömlik a füst, és tiszta tájak ragyognak a napsütésben.

Mikor felnyitotta szemét, Inge állt előtte. Sápadt volt, de finom és kedves.

– Ne haragudj, hogy ilyen sokáig egyedül hagytalak, de kissé rosszul éreztem magamat lunch után. Valószínűleg az a majonézes hal ártott meg.

Mosolygott. Szabolcs hosszan csókolta meg puha, fehér kezét. És ekkor úgy érezte, hogy ez a mosoly és ez a kéz jelenti a bizonyosságot, a zavarosságok feltisztulását.

A napok sietve, kegyetlenül hullottak, mint sikló kasza útján a búza. És Szabolcsot idegesítette az a gondolat, hogy nemsokára búcsút kell mondania élete legszebb szigetének. Hogyan lehetne ki játszani az elkerülhetetlen? Talán elhagyja a palermói utat, hogy három-négy napot még Inge mellett töltessen? Nem, ez szánalmas toldása lett volna a keretbe szorult művész alkotásnak. Három-négy nap itt a Pensione Rosában újat vagy megnyugtatót nem adhat már, csak kinyújtja ezt a furcsa, fájdalmas, bizonytalan állapotot, ezt az érzékeny, ideges hangulatot, amely a siracusai út után szinte állandósult lelkében. Érezte, hogy elutazása előtt valami határozathoz kell jutni, tiszta és kemény bizonyossághoz.

A görög színházban jártak egy derűs, mandolinos délután, amikor Szabolcs végre beszélni kezdett:

– Nyugtalánít az elválás. Holnapután már utaznom kell. És itt kell hagynom téged!

Inge behunyta a szemét, és mélyet lélegzett. Arcára semmilyen érzés nem vetődött ki: nyugodt volt, fenséges, szelíd, de merev. Szabolcs nem mert ránézni, hanem rábízott retiküljével játszadozott, nyitogatta, csukogatta, és közben kedvetlenül szórta szavait:

– Eleinte a legegyszerűbb megoldást találtam nyugtalanságomra: el foglak vinni magammal. Elvizzlek a lapos síkra, a nyiszlett akácok és bámuló barmok közé. De hamarosan be kellett látnom, hogy ez csak az én számomra lehet megoldás, a te számodra ez rettenetes: börtön, halál. Idegen környezet, mely elviselhetetlenül messze van múltadtól, életedtől, vágyaidtól. Kicsinyes, verébfejű emberek. Önzés és settenkedő rosszindulat. Lomha, szürke napok, melyek üres tarsollyal, szenvtelen arccal kullognak a temető felé. Aktivitásod, nagy akarásod lélegezni sem tudnak a fullasztó porban.

– Én szeretlek téged, Szabolcs.

– De én nyűgös, munkás életet élek, drága gyermekem. Fáradtan, csüggédten jövök haza, s mit tudok adni olyankor neked? Fonnyadt vigaszokat, erőltetett mosolyokat, melyek nagyon messze vannak attól, hogy megtöltsék azt a fenecketlen és fájdalmas ürességet, mely társtalan és örömtelen lelkedbe vájódott. Munkámban nem lehetsz társam, gondjaimnak nem lehetsz megértője. Egyedül maradsz a lapos céltalansággal, az alföldi közönnel, a szürke és hatalmas idővel, amely olyan lassan és kegyetlenül lépked ablakod alatt, mint egy börtönőr.

– A válás fáj... – sóhajtott Inge nagyon halkan.

Ismét lehunyta szemét, mert félt, hogy nyitott szembogara betekintést engedne lelkének aggodalmas zúrvavarába.

– De viszontlátások fognak jönni, isola bellák, az időnek szépséges szigetei, ahol ájult, boldog, tiszta napokat élünk, álmodunk. Hosszú önmegtartóztatások és böjtök után igazi piros ünnepnapjaink lesznek, nagy, zavartalan, szent lobogásaink. Szerelmünk nem aprázódik el profán, szürke hétköznapokban. A megszokás, a megunás nem rágcsálja lassan, fásultan nagy szenveddélyünket, vágyaink nem pisálkolnak a minden napok azonosságában, hanem hirtelen, szomjasan fellángolnak, káprázatosan lobognak, mint pogány, ünnepi tüzek.

Szabolcs megtorpant Inge hallgatása és levont szemhéja előtt. A csend megdermedt közöttük, szinte áthatolhatatlanná vált. Lenn a kávéházi zaj belefröccsent a tarantella pattogó ritmusába, két fiú tarka nemzeti viseletben a tarantellát táncolta és tapsolta a kávéház teraszán.

– Miért hallgatsz? Bántottalak? Sírtettek a szavaim?

Inge felnézett, és nemet intett.

– Nézd, jobb, ha őszinték vagyunk egymáshoz. Én nem szeretem az okos, hideg szavakat, de néha mégis rájuk szorul az ember. Elismерem, hogy ügyetlenül bánok velük, hiszen olyan ritkán használom őket.

– Nem bántottál meg, Szabolcs, ne vágold magad. Most tisztán látok, és ez jól van így.

Inge csakugyan tisztán látta magát. Egy hosszú, néptelen utcán ment sietős léptekkel, könyvekkel a hóna alatt. Ment, ment, sietett a

hosszú hegyi úton. Most lépcsők következtek. Lihegve mászott, tologott feljebb és feljebb. Olyan jó lett volna, ha valaki segített volna neki. Karja meggéemberedett a könyvek súlya alatt, lassan kicsúszik az egyik, utána a másik, jaj, már alig marad könyv a hóna alatt! Mi lesz, ha az egyetemhez ér? Megáll a szürke köveken, körülnéz, de sehol senki. Nincs kedve az egyetemre menni. De azért csak továbbmegy, kedv nélkül, könyvek nélkül, végül egy kórházhoz ér. Befordul a kapun, átmegy a gondozott kerten, és felcammog a klinika lépcsőin. A folyosón egy orvos fehér kabátban siet tova, és a felvételi irodába utasítja. Már nagyon fáradt. Az irodában egy merev arcú kisasszony az adatait veszi fel:

- Nincs senkije? – kérdei.
- Nincs senkim – feleli.
- Nem akarna valami címet itt hagyni? Kit értesítsünk, ha valami előadná magát?
- Szabó Szabolcs... Ő az... én...

A zenészek befejezték a tarantellát, és most megint azt a régi nótát játszották, amelyet első ittlétéük alkalmával hallottak:

*La mia vita è come un fiore
Fioresce presto e presto muore
E sol perte il mio cuor...*

Az Etna ezüstös csúcsa úgy csillogott a nyájasan bágyadó délutánban, mint akkor, mikor először jártak erre. Lassan megindultak.

– Milyen fenséges az Etna! – kiáltotta Szabolcs.
Nagy, nyugodt s tiszta szomorúság öntötte el a lelkét, mint vastag éjjeli hó a fénylő tájat. Mennyire fájt itthagyni az Etnát, a tengert, a violákat, a szép szabad napokat, s milyen rettenetes lesz holnap után elválni Ingétől. Mégis ez a könyörtelen holnap, ez a tiszta, kikerülhetetlen fájdalom megnyugtatta. Úgy érezte, hogy ez az ideges nyugtalanság, az a furcsa bizonytalanság, ami az utóbbi napokban a lelkében vibrált, most nyugodt, redőtlen és biztos fájdalomba simult. Elmondott minden Ingének, megvallott minden neki, most

könnyebb a lelkiismerete, és bizonyosabb, vigasztalanabb a szomorúsága. El kell válniuk.

Az egyik sarkon egy féllábú öreg koldus ült, aki egyszerű sípján ősi, pogány dallamokat sírdogált. Ingét már rég ismerte, mert soha sem haladt el mellette anélkül, hogy valamit a kalapjába ne dobott volna.

– Itt van, öreg pán...

A koldus szinte jaigatva köszönte meg a pénzt, és bús pastoraléba kezdett. Inge és Szabolcs nem beszéltek egymással. Nehéz léptekkel, lecsuklott fejjel indultak el a hegyi úton a boruló estébe, az almazöld szicíliai alkonyatba. Lassan imboldogó alakjuk beleolvadt az indiafügék, az olajfák, a futórózsás kerítések zöldesfekete árnyaiba, a pastorale hangja pedig siránkozva, ájult fájdalommal kúszott, kapaszkodott utánuk.